

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 41.

Anden Session.

21de Møde.

Torsdagen den 7de November.

(Fortsat).

Ordføreren (fortsat): Men heraf følger da ogsaa, at dette samme Udvalg, ifølge Alt, hvad jeg tidligere har ytret, ikke kan finde de Regler, som nu ere bragte i Forslag, tilstrækkelige til Diemedets Opnaaelse. Med Hensyn til den anden Deel af den nu foreslaaede Paragraph, da tilsigter den jo vist ved en temmelig alvorlig Straf at forhindre Skade paa Jordbrugerens Sæd, forarsaget ved det store Bildt. Om den Foranstaltning og den Straf, som Slutningen af denne Paragraph indeholder, maatte være tilstrækkelig til at opnaae det tilsigtede Diemed, maa Udvalget aldeles henstille til det ærede Things grundige Bedømmelse; kun skal Udvalget tillade sig den Bemærkning, at en saadan Forfærdelse, som den i Forslag bragte, vil kunne medføre, at Personer, som virkelig være uskyldige i, at Bildtet havde indfundet sig paa en anden Jordbrugers Marker, dog alligevel derfor kunde blive dragne til Ansvar og blive straffede. Thi det er ikke muligt i flere Tilfælde, paa Grund af Beskæftigheden af Localiteterne, for en Mand at forhindre en anden Mand's Bildt fra at indfinde sig paa det Jagtdistrict, som tilhører igjen en Tredemand, og han vil dog i saa Fald være forpligtet til at bøde, hvad enten det er hans Bildt, som har indfundet sig paa Jagtdistrictet, eller det er den Andens Bildt.

Unsgaard: Jeg har været blandt dem, der, da Sagen blev foretagen, have fundet Betænkelighed ved at gaae ind paa den af Udvalget foreslaaede nye § 2, hvorefter der under visse Betingelser kunde indrømmes Livsfæstere og andre livsvarige Brugere Ret til Afsløsning af Jagtretten paa Privates Enemærker. Jeg er

ikke berettiget til og vil naturligvis heller ikke indlade mig paa nærmere at omtale de Grunde, der bevagede mig til at stemme imod dette Udvalgets Forslag. Det er ogsaa i det Væsentlige anført, hvad der kunde tale derimod, af flere andre ærede Medlemmer og navnlig af den ærede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Drsted). Jeg skal derfor blot tillade mig her at tilføie med Hensyn til den Bemærkning, der blev gjort om, at der var foregaaet et betydeligt Omflag i Stemningen mellem Sagens første og anden Behandling, at jeg altid har været af den samme Mening, som den, jeg endnu er af, og som jeg navnlig utrykkeligt har udtalt, da jeg havde den Ære at være Medlem af Landbocommissionen, hvor jeg navnlig yttrede, at jeg fandt det betænkeligt at gaae saa vidt, som Udkastet nu er gaaet. Jeg skal tillade mig i denne Henseende at henvisse til det Aftryk af Landbocommissionens Betænkning, som var vedlagt Udkastet. Imidlertid er jeg ingenlunde af den Mening, at man skulde lade Brugerens Ret aldeles ude af Sigte. Tvertimod er jeg af den Mening, at det er høist naturligt og billigt, at Brugerne tilstikkes den Fred paa deres Marker, uden hvilken de ikke kunne have den Gavn af deres Eiendom og Afgrøde, som de kunne være berettigede til. Det var blot den Ret, ad hvilken Comiteen er gaaet, som jeg navnlig af Hensyn til Eiendomsretten ikke har fundet, efter Omstændighederne, at kunne tiltræde. Jeg har ved nærmere at tænke over Sagen, og navnlig med Hensyn til det, jeg tillod mig at ytre om, at jeg troede, man burde sikkre Brugernes Fred paa deres Eiendom, og navnlig med Hensyn til en Bemærkning af en æret Rigsdagsmand her i Salen, fundet mig foranlediget til at henvende min Opmærksomhed paa, om der ikke kunde gives nogle Regler i